

La vida medicalitzada

La diferència entre l'ús i l'abús de psicofàrmacs

L'excessiva medicalització de la vida quotidiana pot crear una falsa il·lusió de benestar i omnipotència en la persona. En molts trastorns de salut mental cal diferenciar entre el mal ús i l'ús raonat de medicaments.

En ciència, un dels discursos que s'ha anat imposant proporciona un nombre cada vegada més gran de productes per posar remei a qualsevol malestar. Aquest és el cas de l'anomenada farmacologia cosmètica, en què es prescriuen medicaments per tractar molèsties que no s'haurien de considerar patològiques. Per exemple, millorar l'humor de les persones en situacions de dol per la mort d'un familiar, la depressió postvacacional i l'angoixa dels dilluns al matí, entre d'altres. Hi ha fàrmacs que prometen una dreuera a la felicitat i al benestar etern, entre d'altres fantasies que promou la nostra societat capitalista. Però tot això a costa de què?

A la clínica diària és important diferenciar entre l'abús de fàrmacs utilitzats per promoure una il·lusió de benestar i d'omni l'ús justificat d'una medicació per pal·liar el patiment que produeixen molts dels trastorns. Hi ha situacions en què no n' amb l'ús de la paraula, o fins i tot aquesta intermediació és impossible. En aquests casos, la prescripció d'una medicació a la clínica, permet el desxiframent i la comprensió dels símptomes del pacient, així com l'abordatge de la seva biografia.

"La farmacologia cosmètica prescriu medicaments per tractar malestars que no s'haurien de considerar patològics"

Els fàrmacs s'han d'utilitzar quan són necessaris. La seva finalitat és apaivagar el patiment i permetre un abordatge a tr paraula que faciliti treballar les causes subjectives d'aquest patiment. En cap cas, el fàrmac ha de taponar o suturar les que tot ésser humà s'ha de fer sobre el que li passa. Els fàrmacs han de ser una eina i no una finalitat. En canvi, plantejaments actuals la clínica està emmotllurada en funció d'una determinada substància.

Aquest biaix en la clínica es deu a què els diagnòstics en salut mental no són construccions basades en una realitat emp

Carmen Lafuente. Psiquiatra, ps CSMA Sants- Montjuic. Sant Pere Claver Fundac

Molts professionals estem preocupats per l'excessiva mec d'alguns malestars de la vida diària que no es poden i patològics. En la societat actual, cada vegada més ens trc persones que no suporten el més mínim dolor ni la idea d Per això reclamen, i molt sovint obtenen, una pastilla que pretén alleugerir-i patiment.

La felicitat no és un continu, sinó que té daltabaixos en el temps. A més, no imposar com qualsevol altre bé de consum. Si no, es convertiria en un autoimposat i deixaria de ser felicitat. Hi ha signes en l'ésser humà, com l'ai inhibició davant d'un perill, que no són disfuncions. En aquest sentit, una persc prescindir d'un cert nivell d'angoixa en la vida diària i és bàsic que conservi la per dirigir la seva vida des de l'autonomia i la llibertat.

"Una persona r prescindir d'un nivell d'angoixa vida diària"

succeeix en altres tipus de patologies infeccioses o degeneratives. Les malalties mentals estan definides per un símptomes agrupats en funció d'uns criteris susceptibles de ser influïts per factors culturals o socials, és a dir per un s referències ideològic.

Hem arribat a una situació en què es produeix una lectura tan parcial de la realitat psíquica que, per exemple, se li a massa coses als gens i a la serotonina. Ja fa temps que arriben a les consultes de salut mental pacients dient que serotonina baixa, però els nivells d'aquest neurotransmissor no tenen cap correlació amb un trastorn mental. Darrera d'a com aquesta hi ha la concepció de què els trastorns mentals són intrínsecament un trastorn en la neurotransmissió cere un diagnòstic requereix anar més enllà d'aquesta idea per aconseguir que el pacient parli d'ell mateix, de què li passa patir.

Quina solució podem oferir nosaltres des de la nostra àrea de treball? Una possibilitat és la creació de comitès ètics constituïts per professionals de diverses orientacions amb l'objectiu de vetllar per la inclusió dels diferents factors que influeixen en la malaltia o en el trastorn mental.

Els professionals hauríem d'evitar caure en el parany de la solució fàcil del fàrmac per tractar problemes causats per diversos factors. Però de vegades la pressió assistencial i la manca de recursos ens porten cap a aquestes sortides que són només parcials. Moltes vegades els professionals ens trobem amb un mal de cap que expressa un problema amb la família, una depressió que ens parla d'una frustració personal que no es vol acceptar, o una fibromiàlgia que manifesta un seguit de situacions vitals límits.

Els pacients han de saber que si bé el fàrmac és necessari en molts trastorns mentals, i convenient en certes situac complexes que causen malestar, no es pot eludir el treball de comprensió dels símptomes que expressen de forma malestar més profund. La tasca d'un terapeuta ajuda a comprendre aquestes causes i és imprescindible per superar les psíquiques dels éssers humans.

*"Els professio
hauríem d'evi
caure en el para
la solució fàci
fàrmac"*

Llegeix més articles a **"la càpsula"**

Visita la web de **Sant Pere Claver - Fundació Sanitària**

C. Vila i Vilà, 16 08004 Barcelona | Tel. 93 442 39 03

info@spcsalut.org | www.spcsalut.org
